

De donkere dag

Van dezelfde auteur:

Neem mijn ziel

Smeulend vuur

Ik vergeet je niet

De donkere dag

YRSA SIGURDARDÓTTIR

the house of books

Dit boek is opgedragen aan mijn zus, Laufey Ýr Sigurdardóttir.

Oorspronkelijke titel

Audnin/The Day is Dark

Uitgave

Copyright © 2008 by Yrsa Sigurdardóttir

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books, Amsterdam

Vertaling

Ed van Eeden

Omslag

Wil Immink Design

Foto auteur

© Sigurjón Ragnar

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4385 4

ISBN 978 90 443 4386 1 (e-book)

NUR 305

www.thehouseofbooks.com

www.dutch-media.nl

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Dankwoord

Veel mensen hebben geholpen bij de totstandkoming van dit boek, maar ik wil speciaal bedanken: Jenný Einarsdóttir van Ístak, Jóhann Kröyer en Arnbjörg Jóhannsdóttir, en Arvid Thastum die in Kulusuk woont.

Alhoewel sommige personages in het boek dezelfde namen hebben als sommigen van mijn vrienden en familieleden, zijn die namen het enige wat ze gemeenschappelijk hebben.

Yrsa

Proloog

31 oktober 2007

ODDNÝ HILDUR KEEK OP VAN HAAR computerscherm, trok de oortjes uit haar oren en luisterde. Buiten gierde de wind en de houten muren kraakten door de harde windstoten, maar verder hoorde ze niets. Raar. Ze had het gevoel dat ze niet alleen was in het gebouw. Ze ontspande haar schouders en keek op de klok. Een paar minuten voor middernacht. Was het echt al zo laat? Het was niet waarschijnlijk dat er nu nog iemand binnen was gekomen; de meeste anderen sliepen al of bijna. Ze moest het zich verbeeld hebben. Wie was er nu nog wakker en waarom nog zo laat? Oddný Hildur zuchtte. Ze had non-stop zitten werken vanaf het moment dat ze na het avondeten naar kantoor was gegaan. Het weer was compleet omgeslagen. De prachtige ijskoude rust was veranderd in een lawaaiërige storm die de ochtend-sneeuw omhoog blies. Het wisselvallige weer was inmiddels geen verrassing meer voor haar, maar ze zou er nooit aan wennen. Nu had ze spijt dat ze de veiligheidsregels niet had opgevolgd en haar plannen met anderen had besproken. Dat had ze expres niet gedaan omdat ze bang was geweest dat iemand dan met haar mee had willen gaan. Arnar had gezegd dat hij nog wat werk wilde komen doen, maar gelukkig was hij niet gekomen. Ze was maar al te graag alleen met dit werk dat ze te lang had

uitgesteld en dat nu echt gedaan moest worden. Het was hier nooit rustig en stil als de anderen er ook waren, vooral 's avonds niet, na een lange werkdag.

Ineens had ze spijt dat ze hier in haar eentje naartoe was geslopen. In plaats van dat ze genoot van de eenzaamheid, werd ze overspoeld door een raar, akelig gevoel. Dat was niets voor haar; ze stond om van alles bekend, maar niet om een rijke fantasie, en meestal keek ze een grappenmaker blanco aan terwijl de anderen kromlagen van het lachen. Niet dat er een grote kans was dat ze de grap later wel zou begrijpen. Over het algemeen ging alles wat geen pure feiten waren haar boven de pet. Dat had in haar voordeel gewerkt bij geologie, maar was een hinderpaal bij menselijke contacten.

Ze gaapte en schudde het onaangename gevoel van zich af. Voor ze haar laptop dichtklapte, keek ze of haar echtgenoot Stebbi misschien op de MSN-chat zat, maar hij lag natuurlijk allang in bed. Door het tijdsverschil was het bij hem al midden in de nacht en hij moest om acht uur bij Ártúnshofði beginnen. Door de ochtendspits moest hij vroeg vertrekken uit Hafnarfjörður, waar ze hun eerste appartement hadden gekocht, om daar op tijd te zijn. Het was deze investering in onroerend goed geweest waardoor ze deze moeilijke baan had moeten nemen, die veel beter betaalde dan vergelijkbare banen in de stad – deels dankzij de extra toeslag die ze kreeg omdat ze lange tijd bij haar gezin weg was. Ze hadden veel te lang gewacht met kopen, hadden daartoe pas besloten toen de prijzen torenhoog waren gestegen en nu hadden ze hun handen vol aan het afbetalen van de hypotheek. Gelukkig hadden ze geen lening in buitenlandse valuta genomen, zoals vele anderen wel hadden gedaan, die nu de consequenties droegen van het instorten van de IJslandse króna. Maar toch was het leven veel duurder geworden en teerden ze in op hun spaargeld. Toen Oddný Hildur de advertentie voor de baan bij Berg Technology aan de oostkust van Groenland had gezien, had haar gezonde verstand haar gezegd te solliciteren. Haar man was niet zo enthousiast geweest, aangezien het zou betekenen dat ze telkens perioden van vier weken achter elkaar weg zou zijn. Waarom

zouden we samen blijven wonen als we in verschillende landen slapen? had hij gevraagd. Ze had geprobeerd het van de vrolijke kant te bekijken: hoge lonen en twee weken vrij tussen de periodes. Daarna zouden ze over kinderen kunnen gaan nadenken, wat ze steeds weer uitstelden door hun financiële positie. Maar tot die dag moest Oddný Hildur het beste maken van rondhangen in een werkkamp in een godverlaten plek, ver weg van de beschaving.

Ze keek somber naar het chatvenster op haar laptop. Soms, als Stebbi niet kon slapen, logde hij in om te kijken of zij toevallig ook online was, maar ook dat zat er vanavond niet in. Weer be kroop haar het onaangename gevoel. Nu had ze het sterke idee dat iemand naar haar rug keek. Natuurlijk wist ze dat het niet kon, maar ze moest toch alle moed die ze had bij elkaar schrapen om zich om te draaien en het zeker te weten. Ze moest nog maar twee dagen deze periode en wist dat ze moe was. Om het wat erger te maken was het weerbericht slecht en was ze bang dat ze of in zwaar weer naar huis moest reizen of helemaal niet naar huis kon gaan. Sommige harde woorden die ze in een ruzie eerder die dag had gebruikt, kwaagden ook aan haar en ze had spijt dat ze zo heftig had gereageerd.

Ze verstijfde.

Of ze was gek aan het worden of iemand stond naar haar te kijken. Stond er echt iemand buiten naast het raam? Als dat zo was, dan had die een goed zicht op haar in het helverlichte kantoor. Heel langzaam draaide ze zich met haar stoel om en tuurde de donkere nacht in, maar ze zag alleen haar eigen spiegelbeeld in het raam. Haar gezicht leek meer van iemand die veel jonger was dan zijzelf. Haar grote, bange ogen gaven haar een kinderlijk uiterlijk, dat ze al jaren niet meer had gehad. Wat had ze toch? Ze zat alleen in het kantoor, omdat Arnar, als hij inderdaad zou zijn gekomen zoals zijn plan was, zeker even bij haar langs zou zijn gegaan. En natuurlijk stond er niemand buiten. Haar collega's zouden haar niet bespieden in dit beestenweer en trouwens, ze was niet aantrekkelijk genoeg om een man tot zoveel moeite te verleiden. Maar de inwoners van het dorp dan?

Stond een van de plaatselijke bewoners daar? Ze vervloekte zichzelf omdat ze de deur niet op slot had gedaan. Wat had ze toch? Natuurlijk waagde niemand uit het dorp zich in dit noodweer. De enigen die erover zouden denken, waren de alcoholisten en ze wist dat die al uren geleden straalbezopen in hun bed waren gevallen. Het feit dat het dinsdag was veranderde daar niets aan. Voor die arme wrakken was iedere dag hetzelfde. Het was onmogelijk dat een van hen zo laat 's avonds nog wakker was en verder zou niemand nu buiten bij het raam willen staan. Hoewel de plaatselijke bevolking niet veel moest hebben van Berg Technology, dacht ze niet dat hun antipathie zover ging dat ze op wraak uit waren.

Maar ondanks alle logica bleef ze bang. Ze rolde met haar stoel naar de muur en deed het licht uit, maar had geen haast om naar het raam te gaan en naar buiten te kijken. Uiteindelijk schraapte ze haar moed bij elkaar.

Een sterke windvlaag sloeg tegen het gebouw, daarna werd het rustig. Oddný Hildur snakte naar adem toen ze zag wat daar stond. Een grote, verfomfaaide husky zat op de parkeerplaats en keek naar haar. Zijn oren bewogen in de wind, maar verder leek het net een standbeeld. Ze keek in zijn ogen en de hond keek zonder te knippen terug. Ze keek alsof ze gehypnotiseerd was, haar hart bonkte in haar borstkas. Een van de eerste dingen die ze hier te horen had gekregen, was dat ze nooit naar husky's toe moest gaan. Niet om ze te aaien en niet om ze te voeren. Het waren werkhonden en ze gingen anders met mensen om dan de huisdieren thuis deden. Ze had dit gehoord tijdens een medische noodvlucht naar Reykjavík, kort nadat ze in Groenland was gaan werken. Een meisje was een groep husky's in gelopen en was in haar gezicht gebeten en gekrabd. Ze had de hele reis naar IJsland gehuild, en af en toe hoorde Oddný Hildur het nog. Net zoals de wanhopige pogingen van de moeder om haar te troosten. Oddný Hildurs maag kromp samen toen ze het gezicht van het meisje weer voor zich zag. Een paar maanden later had ze haar weer gezien tijdens een van haar schaarse tripjes naar het dorp. Ze zat langs de weg en speelde met een oude pop. Het was

heel goed mogelijk dat die hond daarbuiten een van de beesten was die het meisje had aangevallen. Ze waren geen van allen afgemaakt. Ze vroeg zich af of ze haar trots zou inslikken en Gísli zou bellen, de beveiligingsman voor dit gebied. Hij zou haar vast zonder morren naar haar appartement begeleiden, hoewel hij nu waarschijnlijk zou slapen. Hij nam zijn baan zeer serieus, werkte hard en was ongelooflijk attent. Aan de andere kant had ze geen zin om zich de spot van haar collega's op de nek te halen omdat ze mensen midden in de nacht uit bed trok om met haar de korte afstand mee naar huis te lopen. Ze was op dit moment al onpopulair genoeg. Nee, ze zou het alleen opknappen.

Ze had gehoord dat honden nooit agressief werden als je ze rustig benaderde, dat het veilig was als ze met rust werden gelaten. Ze zou snel naar huis lopen en de hond zou blijven zitten waar hij zat en daarna in het donker verdwijnen. Voor ze het wist zou ze in bed liggen. Oddný Hildur zette haar computer uit en wilde weggaan. Maar voor ze naar de gang liep, keek ze nog een keer door het raam en zag dat de hond nog altijd naar haar keek. Ineens tilde hij zijn kop op, alsof hij zich afvroeg waarom ze was opgestaan. Ze had spijt dat ze aan haar nieuwsgierigheid had toegegeven. Nu wist de hond dat ze naar buiten kwam en zou hij bij de deur op haar wachten. Hoewel, het dier zag er niet zo heel slim uit – hij zat daar gewoon. Stil als een standbeeld. Oddný Hildur pakte het gordijn om het dicht te trekken zodat de hond haar niet meer kon zien, maar toen die jankte schrok ze zo dat ze het gordijn weer losliet. Toen hoorde ze een zacht geblaf, maar waar ze pas echt van schrok was dat het dier ineens bewoog. Ze liet het gordijn voor wat het was en liep snel de kamer uit. Dit was absurd. Onderweg naar buiten deed ze het licht in het kantoor van Arnar uit. De meeste andere kantoren waren al donker. Hun elektriciteit kwam van een diesलगenerator en ze had moeten leren om zuinig met de elektriciteit te zijn, iets wat ze nog nooit had hoeven doen.

In de gang trok ze een dikke, donzen jas aan, die had bewezen onmisbaar te zijn op deze stormachtige plek, en met het beschadigde gezicht van het meisje in gedachten pakte ze een sjaal van

een van de haken en wikkelde die zo om haar hoofd dat alleen haar ogen nog zichtbaar waren. Daarna trok ze wanten aan en stapte in de warmste laarzen die ze kon vinden. Haar schoenen waren nog nat, want die had ze weer eens vergeten ondersteboven weg te zetten. De sneeuw erop was gesmolten in de tijd dat zij aan het werk was, waardoor ze doorweekt en koud waren. Hetzelfde gold voor haar muts, die vanaf de haak waar ze hem had opgehangen op de natte grond was gevallen, dus pakte ze een bontmuts om de wind en kou uit haar oren te houden. Niemand zou hem missen, en ook de sjaal en de laarzen niet, als ze de volgende ochtend als eerste weer op het werk was. Ze duwde haar broekspijpen in de laarzen en stond onhandig op. Ze was zo warm gekleed dat ze zich amper kon bewegen en dat zou buiten niet makkelijker worden, met de wind vol in haar gezicht. Ze haalde diep adem en duwde de voordeur open. Ineens bedacht ze dat de hond haar misschien had willen waarschuwen, niet bedreigen – was er soms iets anders waar ze bang voor moest zijn?

De kou deed haar goed en ze duwde de gedachte weg. Haar onrust kwam waarschijnlijk voort uit de vreemde videobeelden die ze had bekeken. Net voor het avondeten hadden zij en haar collega's per e-mail een clip ontvangen met daarop Bjarki en Dóri, de twee boormeesters die in de rookkamer aan het geinen waren. Oddný Hildur had geen idee wie de video had gemaakt. Misschien hadden ze de camera's er zelf neergezet, want er waren maar heel weinig mensen, behalve die twee, die het lang uithielden in die kleine, doorrookte ruimte. Maar wat haar interesse had gewekt, waren niet hun stomme fratsen geweest, maar iets wat langs het raam achter hen was geschoten zonder dat ze het hadden gezien. Aangezien ze weinig interesse had voor dit soort grapjes, had ze de e-mail niet voor het eten geopend. Dan had ze het met haar collega's kunnen bespreken. Misschien hoorde die verschijning achter hen bij de grap. Ze had zonder veel succes de clip stilgezet om er beter naar te kunnen kijken, maar de beweging ging zo snel dat het haar niet was gelukt om de clip op de goede plek stil te zetten.

Ze dacht dat het een persoon was die een masker of zo ophad

of een vreemde hoed en nadat het weg was zat er een rode veeg op het raamkozijn. Die persoon – of wat het ook was – had iets roods vastgehouden, dat tegen het raam was gebotst of er expres tegenaan was gedrukt. Maar wat was het? De snelle beweging en de donkerrode, onregelmatige veeg leken een griezelige achtergrond voor de grappen van de boormeesters en ze baalde dat ze niet kon zien wat het was. Misschien kon ze er morgen om lachen, maar op dit moment wilde ze dat ze er een verklaring voor had. Om de een of andere reden kon ze zichzelf er niet toe zetten om in de rookkamer te gaan kijken of er nog meer sporen waren. Diep vanbinnen wist ze dat ze bang was dat die donkerrode veeg bloed was.

Oddný Hildur haalde diep adem in de deuropening en stopte haar handen diep in haar zakken. De hond zag ze nergens. Voor de laatste keer liep ze de stuifsnieuw en de duisternis in.

1

18 maart 2008

THÓRA GUDMUNDSDÓTTIR LEGDE HET OVERZICHT van haar laatste maandelijks werkschema bij het advocatenkantoor neer. Het was niet echt wat ze leuk lezen noemde: zij en haar zakenpartner Bragi hadden – samen met twee juridisch medewerkers – veel zaken onder handen, maar de meeste waren kleinschalig en snel afgehandeld. Dat was natuurlijk goed nieuws voor hun cliënten, maar het bracht niet veel op. Niet dat het allemaal om geld draaide. De echt uitdagende zaken vereisten veel werk en waren veel ingewikkelder dan de kleinere, die meestal saai routinewerk behelsden. Thóra kreunde inwendig. Ze durfde niet hardop te kreunen uit angst dat een van de jonge advocaten haar zou horen. Als die doorkregen dat ze zich zorgen maakte over de werkdruk van het bedrijf, zouden ze misschien een andere baan gaan zoeken en dat konden ze zich niet veroorloven. Bragi en zij konden nooit met z'n tweeën het kantoor en alles wat daarbij kwam kijken, leiden – niet in de laatste plaats hun verschrikkelijke secretaresse Bella. Hoewel het amper was voor te stellen dat ze Bella's werk slechter zou doen dan Bella zelf, had Thóra geen zin om het van de vrouw over te nemen en zou Bragi er alles aan doen om niet aan de telefoon te hoeven zitten. Dus moesten ze deze regeling accepteren: twee jonge advocaten die YouTube inte-

ressanter leken te vinden dan de uitspraken van het hooggerechts-hof en Bella, die meer tijd op internet zat dan gezond was.

Thóra keek weer naar de lijst cliënten en zaken. Echtscheidin-gen, faillissementen en andere financiële verwickelingen waren met stip de meest voorkomende zaken. Verder waren er een paar zaken met erfenissen, vaderschapstoekenningen en nog enkele kleinere zaken. Ze mocht vast niet zo denken, maar Thóra snakke naar strafzaken. Die vroegen meer van je dan echtscheidingen, waar Bragi zich de laatste tijd in had gespecialiseerd. Hij had op dit gebied een goede reputatie opgebouwd, wat betekende dat er meer en meer mensen naar hun kantoor kwamen als hun hu-welijk op de klippen was gelopen.

Toch konden ook deze zaken heel boeiend zijn. Een van haar huidige cliënten, een man die Trausti heette, wilde zijn naam ver-anderen na de scheiding omdat zijn vrouw hem had verlaten voor een andere man, die dezelfde achternaam had. Natuurlijk was het geen probleem om toestemming te krijgen om jezelf an-ders te gaan noemen dan de naam die in het kerkregister stond. Maar het werd ingewikkelder toen bleek dat Trausti hier nog niet tevreden mee was. Hij eiste dat de familienaam van zijn kin-deren ook werd veranderd in zijn nieuwe achternaam. Hij wilde iedereen heel duidelijk maken dat hij, en niet de nieuwe partner van zijn vrouw, de vader van zijn kinderen was. Hoewel de naam-gevingswetten onder speciale omstandigheden het veranderen van de achternaam van kinderen toestond, was deze mogelijk-heid niet voorzien, dus kwam er geen eenvoudige oplossing voor deze zaak. Thóra vond het hoogst onaannemelijk dat een Trausti die geen Trausti meer wilde heten, toestemming zou krijgen om de achternaam van zijn kinderen te veranderen. Zeker gezien het feit dat de moeder faliekant tegen die verandering was. Maar haar protesten maakten haar echtgenoot alleen maar vastbeslo-tener om zijn zin door te drijven en uiteindelijk had Thóra een brief geschreven naar de minister van Justitie waarin ze hem de zaak voorlegde. Tegen die tijd was Thóra volledig bereid om haar eigen naam te veranderen in plaats van zo'n brief zonder enig precedent te ondertekenen. Ze had de brief meer dan een

maand geleden verstuurd en had tot op heden geen antwoord gekregen. Ze nam aan dat dit inhield dat de overheid zich afvroeg of de vraag misschien een grap was.

Destijds had haar eigen scheiding zeker niet het beste in haar en Hannes, haar ex, naar boven gehaald. Maar ze hadden voornamelijk ruziegemaakt over hun wereldlijke bezittingen – wie van hen de flatscreen-tv zou krijgen en zo. Naamsveranderingen zouden ondenkbaar zijn geweest. Waarschijnlijk was het deze ervaring die haar anders maakte dan Bragi, die genoot van dit soort zaken. Hij was al dertig jaar gelukkig getrouwd met dezelfde vrouw en had dus geen persoonlijke ervaring met het stranden van een huwelijk. Maar Thóra kon zich heel makkelijk identificeren met haar cliënten en met wat die doormaakten. Hierdoor wilde ze vooral haar cliënten persoonlijk vertellen dat hun moeilijke tijden wachtten waarin de echtgenoot die daarvoor zo lief was geweest, kon veranderen in de duivel zelf en dat niemand, ook hun eigen moeder niet, de tijd zou nemen om te luisteren naar de dramatische verhalen over de gemeenheden van de andere partij. Er was inmiddels zoveel tijd verstreken na haar eigen scheiding dat Thóra zich nu realiseerde hoe onuitstaanbaar ze moest zijn geweest. Ze had iedere kans gegrepen in gesprekken met anderen om te klagen over hoe onmogelijk Hannes was. Ze was ook heel onredelijk tegen hem geweest – en hij tegen haar. Maar goed, voor hen was scheiden de enige logische oplossing, aangezien ze het er allebei wel over eens waren dat ze klaar waren met hun huwelijk.

Nu lag het heel anders. Thóra had een stabiele relatie met Matthew Reich, die hoofd beveiliging bij de Kaupthing Bank was. Maar ze waren nog niet zo ver dat ze samenwoonden. Niet dat hij niet wilde – het was Thóra die er nog niet klaar voor was. Ze had het waanzinnig druk: haar twee kinderen, Sóley en Gylfi, zorgden ervoor dat ze altijd wat omhanden had, en dan was er nog haar kleinzoon Orri, van bijna twee. Thóra was meer dan de meeste oma's betrokken bij het leven van Orri. Haar zoon was zelf nog een kind geweest toen hij en zijn vriendinnetje Sigga onbezonnen hun biologische experiment begonnen. Hierdoor zou-

den ze nooit ouders-van-het-jaar worden, ze behandelden hun zoon meer als hun broertje en namen nooit de verantwoordelijkheden die hoorden bij het hebben van een kind. Thóra realiseerde zich dat dit deels haar eigen fout was, net als het deels de fout was van Sigga's ouders. Het was zó makkelijk om dingen over te nemen en zelf te doen; veel makkelijker dan vanaf een afstandje de onorthodoxe pogingen van twee tienerouders te volgen. Als Orri bij haar was, leek het net alsof hij het kind van Thóra was. Ze voelde zich het gelukkigst als het kind thuis was, maar als ze met hem en zijn jonge ouders de stad inging, moest ze voor anderen op zijn zachtst gezegd een twijfelachtige moeder hebben geleken. Toen Orri nog maar amper kon praten, noemde hij Thóra al 'mama', wat betekende dat mensen die hun situatie niet kenden, gedacht zullen hebben dat ze een beetje eigenaardig was, omdat ze haar oudere kinderen op de jongste liet passen en niet reageerde als Orri hilde of om zijn moeder riep. Maar zo was het leven van een jonge oma.

Dus het was niet zo dat ze niet met Matthew wilde samenwonen, dat ze niet enthousiast reageerde toen hij dat voorstelde. Ze vond het alleen prettig om van tijd tot tijd van leven te kunnen veranderen; een leven waarin alles schoon en opgeruimd was, geen vieze luiers, geen brood hoeven smeren, geen stapels was weg te werken. In dat leven kon Thóra buiten de deur gaan eten, naar het café gaan of iets anders doen waar ze zin in had. Dat leven draaide om haar en Matthew, volwassenen zonder de verplichting om voor dag en dauw in het weekend op te staan en naar cartoons te kijken. Thóra genoot slechts om de week van dat parallelle leven, als de hele meute haar huis verliet en naar Hannes met zijn nieuwe vrouw ging. Er waren maar een paar dingen die Thóra leuker vond dan de zogenaamd gelukkige glimlach op het gezicht van de weekendvader als ze met de jeugd voor zijn huis stond. Die glimlach werd nog stugger toen Sigga ruzie kreeg met haar moeder en bij Thóra ging wonen. Onwillig ging ze met de anderen mee naar Hannes en zodra die wilde gaan protesteren, zei Gylfi botweg dat als Sigga niet welkom was bij Hannes, hij ook niet meer kwam. Zijn vader hield meteen zijn

mond en klaagde niet meer over ruimtegebrek. Gylfi was immers achttien jaar, wat betekende dat hij niet verplicht was om om de week een weekend naar zijn vader te gaan. Dat had hij zelfs al vanaf zijn zestiende kunnen weigeren. Thóra betwijfelde of Gylfi dat wist, maar ze had besloten het hem niet te vertellen, zodat hij en zijn vader contact bleven houden. En zodat zijzelf om de week een weekend voor zichzelf had.

Thóra probeerde zich weer op haar werk te concentreren – een concept van huwelijksvoorwaarden. Een deel ervan betrof een eengezinshuis van twee verdiepingen dat zou worden opgedeeld in twee aparte appartementen om de eigenaar (de toekomstige bruidegom) het zwarte gat van de lening in buitenlandse valuta te besparen die hij in een vlaag van optimisme op het verkeerde moment had afgesloten.

Maar nu werd ze gestoord door Matthew die belde. Het was heel ongewoon voor hem om haar tijdens kantooruren te bellen – in tegenstelling tot Thóra was hij heel formeel en nam alles zeer serieus. Hij had bijvoorbeeld een cursus IJslands voor buitenlanders gevolgd – hij was Duits – en had dat heel ijverig gedaan. In het begin had ze hem met zijn huiswerk geholpen en had toen de verleiding niet kunnen weerstaan om er een aantal zeer moeilijke woorden in te verwerken. Matthew had het absoluut niet kunnen waarderen toen dit aan het licht kwam en had haar nooit meer om hulp gevraagd. Thóra's dochter Sóley had die taak toen overgenomen. Ze was pas acht jaar en had daarom een praktisch oneindig respect voor alle leervormen. Het resultaat was dat de twee goede vrienden waren geworden en dat Matthew de taal steeds beter leerde spreken en schrijven, alhoewel Thóra en hij nog altijd Duits praatten.

'Hoe zou je het vinden om een klein project voor de bank te doen?' vroeg Matthew nadat hij zich verontschuldigd had dat hij onder werktijd belde.

'De bank?' herhaalde Thóra. Ze was verbaasd, want de bank had een heel legertje specialisten en advocaten tot zijn beschikking. 'Wat voor project?' Ze keek naar het huwelijkscontract op haar scherm. Hadden ze ook zo'n soort contract nodig? Had

hun eigen legertje advocaten geweigerd om dit soort trivialiteiten te behandelen?

‘Het heeft iets met een waarborg te maken. De bank staat garant voor een contractant, Berg Technology, die blijkbaar niet aan de contractuele verplichtingen kan voldoen die zijn gesloten met een Engelse mijnonderneming. Het ziet ernaar uit dat de Engelsen de verzekering gaan claimen, wat betekent dat de bank de klos is. Het gaat echt om een groot geldbedrag, zelfs nog meer in de huidige situatie, want de garantie is in euro’s.’

‘En wat zou ik moeten doen?’ vroeg Thóra. ‘Zorgen dat de mijnonderneming haar claim op het geld intrekt?’

Matthew lachte kort. ‘Nee, dat gaat jou noch iemand anders lukken. Ik heb begrepen dat het heel lastig met hen onderhandelen is, ze doen niet aan liefdadigheid. Zelfs als ze het verzekeringsgeld van de bank krijgen, verliezen ze nog op het contract. Ze beperken gewoon zoveel mogelijk hun verlies.’

‘En wat wordt er dan van mij verwacht? Een klacht indienen of erop toezien dat de euro’s van eigenaar veranderen?’ Dat klonk zo mogelijk nog saaier dan huwelijkscontracten en dan zou ze het niet doen.

‘Nee, nee,’ zei Matthew. ‘Op dit moment loopt Berg Technology ver achter op het schema en lijkt niet in staat om de vertragingen die al zijn ontstaan goed te maken. Verder lijkt het er ook op dat hun werk volledig stilligt en dat daar op korte termijn geen verandering in komt. Hun werknemers weigeren naar het terrein te gaan en hun werk is zo specialistisch dat vervangers niet even van de straat kunnen worden geplukt. Het plan is om er een team naartoe te sturen om de stand van zaken in te schatten en te besluiten of de bank een nieuwe opdrachtnemer in de arm moet nemen als de situatie reddeloos is.’

‘Mogen ze dat doen?’ vroeg ze. Hoewel ze zich beroepsmatig al een tijdje bezighield met contractwetgeving had ze nooit eerder een bouwcontract onder ogen gekregen. Ze was er niet bekend mee, maar wist er genoeg van om te begrijpen wat ze behelsden en om te weten dat ze heel anders waren dan de traditionele contracten.